

Το γεγονός ότι ξεκινάω μια τοποθέτηση του Δεκέμβρη, για το πως την έζησα, για το τι θετικά κράτησα και για το πως όλο αυτό με άλλαξε σαν άνθρωπο, είναι λίγο αμήχανο. Ότι θετικό και να βγήκε δεν παύει να προέρχεται από το χαμό ενός νέου ανθρώπου. Και επειδή δεν έψαχνα ποτέ ήρωες στην ζωή μου, θα προτιμούσα ο Αλέξανδρος και ο κάθε Αλέξανδρος να ήταν εδώ μαζί μας σήμερα και όλα αυτά να είχαν γίνει μη προερχόμενα από την δολοφονία ενός νέου παιδιού.

14 χρόνια πριν λοιπόν...

Δεκέμβρης του 2008. Η είδηση έσκασε σαν βόμβα. 16 χρονών νεκρός από σφαίρα μπάτσου. Κατευθείαν στο μυαλό μου έρχεται η εικόνα του 16χρονου εαυτού μου στην κατειλημμένη σχολή στη Φιλοσοφική το καλοκαίρι του 2003, στη λαμαρινοκρατούμενη πόλη της Θεσσαλονίκης. Θα μπορούσα να είμαι εγώ σκέφτηκα και τα μάτια μου γέμισαν με δάκρυα. Αμέσως τα δάκρυα μετατράπηκαν σε μίσος και ένα αίσθημα εκδίκησης με έσπρωξε να κατεβώ στους δρόμους από την πρώτη στιγμή.

Εμένα ο Δεκέμβρης του 2008, με βρίσκει λίγο πανκ, λίγο εργατική τάξη, λίγο γήπεδο, λίγο με κάποιους μικροεθισμούς. Όλα αυτά λοιπόν με έσπρωξαν στην πρώτη γραμμή από την πρώτη στιγμή.

Αλλά σήμερα εγώ δε θα μιλήσω ούτε για συγκρούσεις, ούτε για φωτιές, ούτε για καταστροφές. Σήμερα θα προσπαθήσω να μιλήσω για αυτό που πραγματικά άφησε σε μένα ο Δεκέμβρης και αυτό δεν είναι άλλο από τις σχέσεις που δημιουργήθηκαν. Άνθρωποι που βρεθήκαν ο ένας δίπλα στον άλλον, που μέχρι τότε δεν γνωριζόμασταν και εκείνες οι μέρες μας έσπρωξαν ώστε να διατηρούμε ακόμα και σήμερα, τόσα χρόνια μετά μια φιλική σχέση και μια κοινή πορεία στους κοινωνικούς αγώνες του σήμερα.

Για μένα ο άνθρωπος που ήταν η αιτία για όλα αυτά ήταν ο κολλητός μου που μεγαλώσαμε στην ίδια γειτονιά και πηγαίναμε στο ίδιο σχολείο. Οι συγκρούσεις ακόμα καλά κρατούσαν στην πόλη όταν με πλησίασε και μου πρότεινε να καλέσουμε την Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών, ώστε να μεταφέρουμε τον αγώνα εκτός του κέντρου της πόλης, σε περιοχές που τότε δεν γίνονταν ούτε καν αφισοκολλήσεις. Αν και δεν το πολυπίστεψα το όλο εγχείρημα, συμφώνησα και βάλαμε μπροστά.

Για να καταλάβουν και όσοι δεν γνωρίζουν την πόλη, τα Δυτικά προάστια της Θεσσαλονίκης, είναι υποβαθμισμένες περιοχές κοντά στα μεγάλα εργοστάσια της πόλης και κατοικημένες κυρίως από κακοπληρωμένες οικογένειες της εργατικής τάξης, τόσο ελλήνων που μεταφέρθηκαν εκεί από τα περίχωρα του νομού, όσο και μεταναστών λόγω των χαμηλών ενοικίων.

Επίσης, εκείνον τον καιρό έκαναν δειλά δειλά την εμφάνιση τους οι πρώτες προσπάθειες συγκρότησης φασιστικών ομάδων μέσα από οπαδικούς συνδέσμους. Όπως καταλαβαίνεται είχαμε βάλει μπροστά ένα δύσκολο εγχείρημα. Η πρώτη λοιπόν συνέλευση καλέστηκε στην κατειλημμένη σχολή Θεάτρου ενώ οι συγκρούσεις ακόμα κρατούσαν. Λίγα άτομα, κυρίως φίλοι και γνωστοί. Δεύτερη συνέλευση δυο μέρες μετά, διπλάσιος κόσμος. Τρίτη συνέλευση στην σχολή Κινηματογράφου, στα δυτικά της πόλης πλέον, με τριψήφιο αριθμό ατόμων. Άτομα κάθε ηλικίας και από όλα τα προοδευτικά κομμάτια της κοινωνίας.

Εκείνη την περίοδο και αφού η αστυνομία είχε καταστείλει την εξέγερση, οι συνελεύσεις γειτονιών, τόσο σε Αθηνά όσο και στην Θεσσαλονίκη πλήθαιναν. Ο κόσμος άρχισε να ψάχνεται, να συμμετέχει σε συνελεύσεις, να γνωρίζει την αυτοοργάνωση.

Πλέον είχαμε μπει σε διαδικασία ανεύρεσης στεκιού στα Δυτικά της πόλης και η παρουσία μας τόσο σε τοπικά ζητήματα όσο και σε πανελλαδικούς αγώνες ήταν συνεπέστατη. Με αποκορύφωμα την μεγαλειώδη παρουσία μας με ένα τεράστιο μπλοκ στις μεγάλες απεργιακές πορείες του 2010, το οποίο χτυπήθηκε άγρια από την αστυνομία, έχοντας μάλιστα και πολλές συλλήψεις.

Ο Δεκέμβρης λοιπόν κατάφερε να ενώσει κόσμο που ίσως να μην βρίσκονταν ποτέ. Κόσμο ο οποίος αν και ήταν τόσο διαφορετικός μεταξύ του, κατάφερε μέσα από συνελεύσεις να συνεννοηθεί και να αγωνιστεί σε κοινούς αγώνες.

Ακόμα και σήμερα, σχεδόν 15 χρόνια μετά, έχω δίπλα μου ανθρώπους που γνώρισα εκείνες τις μέρες. Ανθρώπους που χτυπηθήκαμε μαζί, που παλέψαμε μαζί, που πέσαμε μαζί αλλά ακόμα και τώρα συνεχίζουμε τον αγώνα μας.

Ανθρώπους -που αν και ελάχιστες φορές χρησιμοποιώ αυτήν τη λέξη- τους θεωρώ συντρόφους. Αυτό που εγώ λοιπόν κρατάω από την εξέγερση του Δεκέμβρη είναι οι συντροφικές σχέσεις που δημιουργήθηκαν και διατηρώντας τες, διατηρούμε ζωντανή τη μνήμη του αγώνα μας, τη μνήμη των νεκρών μας.

Παναγιώτης Καλαϊτζής
Κατάστημα κράτησης Κορυδαλλού,
Δ' Πτέρυγα